

# ÜVEGES HUBA:



## AZ ÁRVÁK KAPITÁNYA

#disztópia ☞ #young\_adult 📖 #akció 🗡️ #sci-fi 🚀 +16  
– önálló elbeszélés –

Copyright ©2021, Üveges Huba

Az intézményparancsnok becsukta Jász Hanna dossziéját.

– Ebből a rakás szemétből épphogy csak kiderült, hogy hol született – morogta maga elé, majd egy laza kézmozdulattal lesöpörte asztaláról az irattartót. A néhány lap, ami benne volt az szétszóródott a dohos, egérszagú iroda padlóján.

A nő megrándította vállát.

Az intézményparancsnok úgy nézett végig a fűzőld egyenruhát és fekete mellényt viselő, formás szőke nőn, mintha az csupán valami undorító húscsomó volna. Ami túl gyenge, és amiről lesüt, hogy alkalmatlanságával csupán akadályozni fogja őt abban, hogy az intézményt rendesen irányíthassa.

Hanna ismerte már ezt a tekintetet. Mondhatni, hogy már meg is szokta. Tudta, hogy az ilyen alakok olyanok, mint egy kellemetlen hólyag: bosszantók, de aztán egyszer csak kipukkadnak.

– Mi a faszt kezdjek magával, századosnő? – ingatta fejét a parancsnok. A férfi tokája lágyan hullámozott az álla körül.

– Uram, engedelmével, érvényes paranccsal érkeztem – felelte felszegett állal a századosnő.

A parancsnok előkereste a kérdéses papírost, majd egy határozott mozdulattal kettétépte.

– Ez az én intézményem! – csapott hirtelen az asztalra. – Azok az idióták, akik magafajta semmirekellőket küldenek a nyakamra... nem tudnak semmit. Nem tudják, mi folyik itt! Nem értenek azokhoz a kis szörnyetegekhez!

– Uram, én viszont értek.

A parancsnok felállt, s közvetlenül a nő elé lépett. Vagy három fejjel volt magasabb nála. Lehajolt, s szikrázó vérekes tekintetét a nő szürke szempárjába szúrta. Az orra szinte fújtatott. Leheletéből áradt az alkoholszag.

A nő megsem rezzen, szinte még csak nem is pislogott.

A parancsnok visszalépett az asztalához. Lemondóan legyintett.

– Rendben van. Maga lesz felelős a takarításért és a propagandamunkáért. Ezt is, azt is a gyerekeknek kell kivitelezniük. Maga csak felügyeli őket, de azt egy pásztorkutya szigorával. Ha könyörületességen kapom, főbe lövöm. Ennyi. Távozhat!

A századosnő nem mozdult.

– Mondtam, távozhat.

– Uram, próbatételt kérek!

– Próbátételt?! Miféle próbatételt?

– Uram, arany keresztel végeztem el a tisztí akadémiát, kontinentális sztenderd egyes mesterlövész képzésem van, továbbá rendelkezem a katonai közelharc mestere címmel is.

– Igazi tiszt csak a frontvonalban válhat a katonából, és nem az akadémián. A sunyi hátbalövösdtől meg hányingerem van. Közelharcból meg lehet, hogy a nők között mester, de egy férfival szemben esélye sem lenne.

– Nincs olyan embere a régióban, akit ne tudnék legyőzni.

– Igazán? – A parancsnok felvonta szemöldökét. – Hadnagy, legyen szíves és verje ki a hölgy fogait!

A hadnagy a helyiség sarkában állt, előzőleg ő kísérte be a századosnőt. Jóvágású, szélesvállú férfi volt. Lassú mozdulattal feltörte az ingujját.

– Elnézést asszonyom! – biccentett a nő felé.

Hanna is biccentett. Majd már repült is a lába az ég felé. Előbb a bal, majd a jobb. Mindkét rúgás fejbe találta a férfit.

A hadnagy kóválygó tekintettel nézett a kapitány felé. Kezét ütésre emelte, de nem maradt ideje lesújtani. Hirtelen fájdalom mart a térdébe, s kisiklottak alóla a lábai.

Neki esett egy vitrinnek. Az üveg csörömpölve törött szét, s a nő már hátra is csavarta a kezét, s bakancsa talpa már ott taposott a férfi tarkóján.

A parancsnok döbbenten nézett. Majdnem kiguvadt a szeme.

– Őrnagy, átmentem a próbán? – kérdezte a nő gúnyosan mosolyogva.

– Át – legyintett a férfi. – Csak azt az önelégült vigyort törölje le a pofájáról! A „C” század a magáé. De aztán vigyázzon! Kemény srácok.

– Köszönöm uram!

– Ne köszönje! A „C” század első feladata az intézet komplett épületegyüttesének kitakarítása, illetve a propagandaanyag legyártása és kihelyezése lesz.

Omega magas volt, erős és ijesztő. Arca bal felén hosszú, vastag heg éktelenkedett. Korára és fronttapasztalatára tekintettel ő volt a „C” század rangidős kadétja. A többiek előtt állt és parancsokat ordibált. Majd miután az alakzatot elég szabályosnak találta, ő maga is beállt a sorba.

– Várod már az új kapitányt? – kérdezte tőle egyik társa.

– Kuss legyen, Vigyori!

– Mindnyájan várjuk... mint a púpot a hátunkra – dörmögte valaki.

Omega hátrasandított, de nem tudta beazonosítani, hogy ki szólt.

– Genny alak lesz ez is... – morogta más.

A rangidős kadét az ő hangját már felismerte.

– Kuss, Karvaly! – ordított rá.

– Dögöljön meg! Meg dögölj meg te is! Talpnyaló!

Omega hátraviharzott és lekevert két nagy pofont a fiúnak. Ő tizenhat éves volt, a fiú tizenkettő – tehát fizikai fölénye elvitathatatlan volt.

– Vegyétek tudomásul – nézett körbe Omega a sorstársain – én is ugyanúgy utálok az összes szarházi nevelőt, az összes tisztet és az összes kurva politikust, mint ti! Nem vagyok talpnyaló, csak nem akarom, hogy még ennél is több gondunk legyen!

Omega rövid szónoklatát taps követte a gyakorlótér széléről. A magányos taps gúnyosan visszhangzott a beton védművekről. A rangidős kadét odanézett. Egy szőke nő állt ott. Rangjelzése alapján tiszt, méghozzá kapitány. Fehér karszalagja alapján pedig nevelő.

– Ó ne már! – dörmögte a fiú.

– Hogy hívnak, selejtes? – kérdezte a nő.

– Omega – felelte a selejtes.

– Hol van a helyed?

– Elől, asszonyom.

– Valóban?

A fiú bólintott.

– Mert túlkoros?

– Asszonyom, veterán vagyok. Azért küldtek vissza, hogy segítsék a bajtársaim kiképzésében.

– Szóval voltál a fronton? És még sincs se neved, se rangod. Micsoda szánalom!

– Igen, asszonyom – bólintott Omega.

– Sebaj, Omega, nem te vagy itt az egyetlen selejtes példány! – mosolyodott el a nő. – Többiek, tegye fel a kezét, aki selejtes!

Egy kéz sem emelkedett a magasba.

– Hát így álltok ki a rangidős mellett? Azt mondtam nyújtsa magasba a kezét, az aki selejtes! – emelte fel a hangját a századosnő, s közben szigorú tekintettel végigsétált az árvak előtt. Egyikük előtt megállt. A szemébe nézett, majd hasba rúgta. A fiú összeesett.

– Kezdődik – morogta hátulról a Karvaly nevezetű.

A századosasszony kiszúrta a nagyszájút. Néhány erős ütéssel félresodorta a köztük állókat, majd egyetlen felütéssel kifektette a kis árvát.

– Tegye fel a kezét, aki selejtes! – kiáltotta a nő.

Omega biccentett Vigyori felé. Feltették a kezüket, s nyomukban egyre több kéz emelkedett a magasba.

Hanna megvárta, amíg mindenki felteszi a kezét, majd elégedetten elvigyorodott.

– Kitűnő! Nagyszerű, fiúk! Higgyétek el a fejlődés elképzelhetetlen anélkül, hogy beismernénk, hogy selejtesek vagyunk. Most már van honnan elindulnunk. Nagy út áll előttünk, de én biztos vagyok a sikerben! Értéktelen férgekből az Igazság Szövetségének büszke harcosává képezlek benneteket. Másfél hónap múlva, mikor is a frontra indultok, tudni fogjátok, hogyha meg is kell halnotok, akkor is, azt legfőbb vezérünk hős katonáiként teszitek majd. Ám a munkát legalulról kell elkezdenünk. Piszkos munkával! Takarítással.

A nap végén az árvák elcsigázottan foglalták el helyüket a hatalmas szállókörtlet sokemeletes ágyain.

Omega szürke egyenpizsamában feküdt, az egyik alsó ágyon. Előhívta zsebdroidját, s bekapcsolta rajta a lámpa funkciót. Tekintve, hogy az eszköz holovetítője már rég eltörött, így másra úgy sem volt jó. Omega úgy tervezte vet még néhány pillantást a fölötte lévő ágy aljára ragasztott képekre, mielőtt álomba zuhanna a kimerültségtől. Az egyik képen egy robusztus légpárnás kocsis száguldott, skarlátpiros metál fényezéssel és régimódi kormánykerékkel. A másikon egy takaros faház. A harmadikon pedig egy fiatal női modell meztelen fotója. Omega szeretett arról álmodozni, hogy ilyen kocsija, ilyen háza és ilyen nője lesz majd egy szép napon. Persze minden nap tisztázta magát, hogy ez a nap soha sem fog eljönni. Még ha a háború véget is érne, akkor se tudná elképzelni, hogy egyhamar elengednék a szolgálatból. De a háború olyan könnyen úgy sem ér véget. Meg hát, nem is olyan könnyű azt megélni.

– A nőd egész hasonlít a kapitányra! – szólt oda Vigyori, aki a szomszédos ágy szélén bagózott.

– Menj már, idióta! – mordult rá Omega.

– Ennyire nem tetszik a kapitány? – kérdezte Karvaly maró gúnnyal.

Omega megvonta a vállát.

– Jó bőr... Csak hülye, mint a segg.

Karvaly hozzávágott Omegához egy fél literes műanyagflakont. Pálinka volt benne. Omega meghúzta, majd továbbpasszolta Vigyorinak.

– Nekem nagyon tetszik – mondta Karvaly álmélkodva.

– Persze, mert egy degenerált állat vagy! – mordult rá rangidős társa. – Azok után, hogy majdnem eltörte az állad... tetszik neked. Komolyan, nem is vagy normális.

– Omega! Szerintem te tetszel a kapitánynak – kacsintott rá Vigyori.

– Ne légy hülye! – sóhajtott fel Omega, majd utasította a zsebdroidot, hogy kapcsolja ki a lámpát és másszon vissza az ágya aljára.

Már reggel volt, de a nap még nem kelt fel. Sőt ami azt illeti Kolos hadnagy is aludt még. Hanna viszont már ébren volt. Fekete katonai hálóing volt rajta, s az ágy szélén ülve kibontott egy egységfejadagot. A zöldségnek, a húsnek és a krumplipürének is nagyjából egységes-íze volt. De hát mit is lehetett várni egy olyan ételtől, amely 98%-ban tőzeglisztből, fenyőlevélből és egysejtű-fehérjemasszából állt.

– Te már ébren? – pislogott a férfi Hannára. – És azt a moslékot eszed?

A nő nyomott egy csókot a férfi arcára, ott ahol néhány nappal korábban a vitrin üvege megvágta, majd tovább folytatta az étkezés.

– Miért mit egyek? – kérdezte.

– Majd szerzek neked valamit – nyújtózott egy nagyot a férfi. – A feketepiacon van minden.

– A bonbont amit kaptam, azt is ott vetted?

– Bizony ám!

– Na, és ha azt kérdezem, hogy fizikálisan hol van az a bizonyos feketepiac?

A férfi széttárta karját.

– Hát mindenhol!

A nő kilapátolta az utolsó falatokat is a műanyag dobozból.

– Kell legyen a gyerekekről dosszié. Nem tudod, hogy hol lehet? Mégiscsak rémes, hogy nem tudom, hogy kikkel dolgozok.

– Bébi, mégis hol volna?

– A parancsnoknál?

– Ott hát!

– Elhozod nekem?

A férfi tekintete összeszűkül.

– Az nem volna túl szabályos – tiltakozott.

– Te úgy is bejáratos vagy. Na és ügyes! Könnyűszerrel meg tudod csinálni. Hozd el nekem!

A férfi megvonta vállát.

– Hát legyen – vigyorogta. – De akkor most rögtön kapd le magadról azt a vackot!

– Áll az alku – mosolyodott el a nő, aztán egy gyors mozdulattal megszabadult a hálóingtól.

A lőtér szélén álltak. A kapitányasszony hajtincseibe belekapott a szél. Acélkeretes napszemüvegében pedig már egy általa jól ismert gyerekszázad tükröződött.

– Omega! Ide hozzám! – rikácsolta teli torokból.

A fiú előresietett, s összecsapta bokáját.

– Fejlődőképes – nyugtázta Hanna. – A feladat a következő. Az ellenség megsemmisítése gránátvetőtűzzel. A felderítő lokalizálja a célpontot, megadja a koordinátákat, majd segít a tűzcsapás pontosításában, amennyiben az szükséges. Az első felderítőt, Omega, magam kísérem el. A másodikat Omega fogja. És aztán így folytatódik, amíg mindenki sorra nem került. Értve?

– Igen, asszonyom! – visszhangozták az árvák.

A nevelőnő és a rangidős futólépésben elszaladtak a közeli dombgerincig, majd bevetették magukat a gránátszilánkok szaggatta erdőbe.

Omega nagyon kényelmetlenül érezte magát. Kettesben a századosnővel? Kevés riasztóbbat tudott volna elképzelni. Így hát remélte, hogy ennek az egésznek mihamarabb vége lesz.

– Kérsz bonbont? – kérdezte a századosnő, nekivetve hátát az egyik fatörzsnek.

Omega tátott szájjal nézett a nőre. Majd túljutva a meglepetésen gyanakodni kezdett. Csapdát sejtett.

Mi lenne a helyes válasz? – merült fel benne a kérdés.

– Azt kérdeztem tőled, Ervin, hogy kérsz-e bonbont? – ismételte meg Hanna a kérdést, majd a választ meg sem várva, a fiú kezébe nyomott egy tasaknyi édességet.

Ervin? Már olyan rég nem szólította így senki. Az igazi nevén. Ez teljesen szabálytalan. A nő feltépte a tasakot, majd szájába vett egy csokigolyót, és elmajszolta.

– Finom – állapította meg.

Erre Omega is felbátorodott. Rögvest egy teli marék bonbont tömött a szájába.

– Valóban nagyon finom, asszonyom – csámcsogta.

– Szólíts Hannának!

Lehet, hogy mégiscsak csapda? – futott át a fiú fején.

– Ne félj! – nyugtatta a nő. – olvastam az aktádat. Tudom, hogy már többször is elítéltek. Pacifista agitáció, lázítás és dezertálás miatt. Ha nem lett volna Elsőosztályú Becsületkereszted, alighanem agyon is lőnek.

– Mindenki megbotlik néha, asszonyom! – védekezett Omega. – Vagyis, Hanna...

– Remélem, nem csak botlás volt. Szeretnék ugyanis egy súlyos titkot megosztani veled! Úgyhogy most egy nagyon komoly kérdést kell feltennem. Bízhatok benned?

Omega elgondolkodott egy pillanatig, majd bólintott.

– Helyes. Akarsz szabad lenni?

Igen, hogyne! – gondolta Omega, csak nem merte kimondani.

– Én azért vagyok itt, hogy felszabadítsalak benneteket. Én az Irgalmasság Lányai Kongregációjának vagyok a nővére. Azért jöttem, hogy segítek megszöknötök. Hogy új, méltó életet kezdhessetek, a háborútól messze, Amerikában. A Szabadság Föderációja biztosítja a meneküléshez szükséges eszközöket.

– A Szabadság Föderációja az ellenségünk... – suttogta Omega meggyőződés nélkül.

– Ez nem számít! Amúgy sem kérnek semmit az evakuációért cserébe. Náluk nincs sorozás. Beérik annyival, hogy így az Igazság Szövetségének kicsit kevesebb katonája lesz. Ami igazán számít az az, hogy így nektek nem kell egy értelmetlen háborúban meghalnotok.

Omega szeme valósággal felragyogott.

– Számíthat rám, Hanna nővér! – kiáltotta lelkesen a fiú.

– Csendesebben! – fedte meg a nővér. – Ahhoz, hogy sikerrel járjunk még hosszú utat kell megtennünk. Rengeteg munka vár ránk. Van egy listám, árvákról, akik már bizonyították rendszerellenességüket. Fel kell vened velük a kapcsolatot! És a saját barátaid közül is ki kell derítened ki az, akire számíthatunk, és ki az, akire nem!

– Első felderítő... Én megmondtam, hogy tetszel a századosnak! – vihogta Vigyori.

– Menj már! – dörmögte Omega, közben tekintetét az ágya fölötti meztelen nő képén legeltette.

Tényleg hasonlít rá... – állapította meg magában. – Csak Hanna még sokkal, de sokkal dögösebb! – Mindenféle erotikus képzetek jelentek meg lelki szemei előtt a századosnőről. Pontosabban arról, amikor majd egy szép napon a nő a felesége lesz, és egy puha ágyban meztelenül egymásnak esnek. – Fogd vissza magad, idióta! – vett mély levegőt. – Próbáld észben tartani, hogy ő egy apáca! Koncentrálj inkább a küldetésedre!

– Vigyori! Karvaly! – súgta.

– Mi van? – kérdezte Karvaly.

Omega válasz helyett egy-egy papírgalacsint dobott nekik. WC-papírra írott görbe betűkkel az állt mindkettőn:

„Jövő hétvégén dobbantunk.”

Vigyori előkotort egy tollat, és izgatottan írt vele valamit, majd visszadobta a papírost Omegának.

„Szuper. De az időpont el van cseszve... Akkor lesz a bemutató.”

Omega gyorsan válaszolt:

„Épp azért. Miután elhagytuk a bázist, megállítjuk a vonatot. És pá szenvedés... jön az arany élet!”

„Ez LEHETETLEN.” – felelte Vigyori.

„Megvan a terv.”

Omega épp, hogy leírta, amikor Karvaly visszapöckölte a maga galacsinját.

„Ha megpróbáltok meglógni, SEGGBE LŐLEK benneteket!”

Ez nagyon nem jó... – futott át Omega agyán. Felpattant, kezében a két papírgalacsinnal. Egy gyors mozdulattal Vigyoriét is elvette.

– Komolyan mondtam... – suttogta Karvaly.

Omega elvörösödő feje nem látszott a sötétben. De az már hallatszott, ahogy Karvaly felkiáltott, amint belekönyökölt a gyomorszájába.

– Most elmegyek szarni... és te, pici madár, jössz velem. Elbeszélgetünk! – kapta hóna alá a fiút Omega.

Kolos lefordult Hannáról és elégedetten vigyorgott. Ujjaival végig gereblézte a nő haját, amire az is szélesebbre húzta száját, és fejét a férfi mellkasára fektette. Keze gyengéden simogatta az izmos férfiúi felsőttestet.

– Mond csak Hanna – kezdett bele a férfi – érzel irántam valamit?

A nő meglepetten pislogott. Nem felelt.

– Tudom nem nézek ki egy Rómeónak... – mondta Kolos bizonytalanul. – Nem is tudom, hogy hogyan kellene ezt elmondani...

– Akkor kérlek ne mond! – a századosnő a férfi szája elé tette mutatóujját.

– Szeretlek.

Hanna lesütötte tekintetét.

– És te? Te is szeretsz? – kérdezte a hadnagy csillogó szemekkel.

Hanna nagyot nyelt. Majd zavartan bólintott.

– Igen, persze.

A férfi megcsókolta, majd ismét maga alá gyűrte.

Hanna úgy érezte, hogy nem tudna eleget zuhanyozni ahhoz, hogy a férfi izzadtságzagát lemossa magáról. Öt percnél hosszabb zuhanyzást persze az időzítő-berendezés nem is engedélyezett.

Megtörölközött. Magára vette az uniformist és a golyóálló mellényt. Összefonta haját. Fél óra múlva az irodájában fogadta Omegát. Ez volt az első alkalom, hogy nem titokban beszéltek.

– Hamarosan indulunk. Az emberei, rangidős, készen állnak? – kérdezte Hanna, látszólag a lehető legnagyobb közönnyel.

– Igen, százados asszony.

– Helyes. A bemutató terv szerint fog lezajlani. Én a helyemen leszek. Ti se okozzatok csalódást!

– Nem fogunk – felelte Omega határozott hangon.

Omega közben persze Karvalyra gondolt és a többi potenciális árulóra. Arra, hogy Karvalyt meg kellett volna fojtani, vagy valami hasonló. – Lehet, hogy a terv máris kompromittálódott?

Hannának feltűnt a fiú arcán megjelenő bizonytalanság.

– Van esetleg valami, amiről tudnom kellene? Egy gyenge láncszem? Valaki, aki miatt a bemutatón a század megszégyenülhet?

Ha Karvaly eddig nem árult el minket... akkor már ezután sem fog. Nem is lesz rá lehetősége – gondolta át újból Omega.

– Nem. Nincs gyenge láncszem – felelte végül.

– Helyes. Ezestben leléphet!

Hanna pár pillanatig az ablak előtt elsuhanó szelíd, zöld lankákat fürkészte. Örült, hogy végre kellően eltávolodtak a komplexumtól, ugyanakkor elszomorította, hogy csak egy század kijuttatására van lehetősége. Mindazonáltal tudta, hogy egy nagyobb akció jóval nagyobb kockázattal járna és jóval rosszabb esélyekkel kecsegtetne. A bázis fejlett légvédelmi fegyverzete, valamint a be nem szervezett kadetok nagy száma szinte biztosan vérfürdőhöz vezetne.

A századosnő kezét mosott, aztán megigazította haját. Mosolyt erőltet az arcára, amiközben a karcos tükörbe nézett – nem ment könnyen. Elővette pisztolyát, s lassú mozdulattal csőre töltötte. A fegyver halkán – alig hallhatóan – kattant egyet. A csőre töltött lőszer már csupán arra várt, hogy meghúzza a fegyver elsütőbillentyűjét.

Hanna határozott léptekkel maga mögött hagyta a mosdót és az étkezőkocsiba ment. A tiszték mind aludtak. Az altatógáz, amit Hanna utasítására Omega engedett a szellőztető rendszerbe, megtette a hatását. A vonaton immár csak az volt ébren, aki bevette a gáz ellen kellő kémiai védelmet nyújtó pirulákat: azaz a századosnő, valamint a fiúk közül harmincketten.

Miután a nő megbizonyosodott róla, hogy valóban mindenki elaludt, a mozdony vezetőfülkéjébe ment. Lelőkte a vezetőt a székéből, majd lenyomott egy kart. A vonat megrázkódott, majd pár pillanat alatt megállt.

Hanna utasította zsebdroidját, és segítségével rögvést el is küldte a pontos koordinátákra tartalmazó üzenetet a megfelelő címre.

Hanna nővér és Ervin a vonat melletti tisztáson találkoztak.

– Sikerült! Sikerült – ujjongott a fiú, sorban végig veregetve társai vállát, s hátát, majd odarohant a nőhöz és átkarolta. Vigyori, akiről kiderült, hogy igazából Márknak hívják, nagyot füttyentett.

Hanna mosolygott és a szemét forgatta – nem volt felkészülve a kadét érzelmi kitörésére – ölelésére –, ugyanakkor nem akart ünneprontó lenni, így hát nem tiltakozott ellene. Ám amikor a kadét meg is csókolta, gondolkodás nélkül állba verte.

Márk erre, ha lehet, még nagyobb füttyentett.

Ervin megtántorodott, s ha Karvaj nem ugrik utána, alighanem hanyatt is esett volna.

Ezt meg miért csináltam? – csodálkozott el magán a rangidős, majd megrázta a fejét, hogy magához térjen.

– Hanna nővér, én nagyon sajnál... – kezdett bele, de a nő nem engedte, hogy a bocsánatkérést befejezze.

– Kuss legyen! – kiáltotta a megszokott parancsoló hangon, amire mindenki egy kicsit vigyázzba szedte magát. – Még nem menekültünk meg, úgyhogy egyelőre mindenki maradjon fegyelmezett és harckész!

Az árvák heves bólogatással feleltek, majd elkezdtek tűzkész állapotba hozni gépfegyvereiket.

Teltek a percek, amelyek annak ellenére is hihetetlenül hosszúnak tűntek, hogy a kapitányszony folyamatosan foglalkoztatta őket. A csapat kétharmada védelmi gyűrűt formáltak a jövőbeli leszállóközvet körüli, miközben a maradék nekiállt lefegyverezni a vonaton eszméletlenül fekvőket.

Egyszer csak megjelent egy nagy gépmadár. Mindenki fellélegzett, aztán pedig megrettent: a konveriplán ugyanis az Igazság Szövetségének felségjelvényét a pengében végződő keresztet viselte magán.

– Tűz! – parancsolta a századosnő.

A gépfegyverek felugattak, ám az éppen helikopter-üzemmódba váltó páncélozott gépezetben aligha tehettek kárt. Mindenesetre sikerült elűzniük – igaz nem messze. A konveriplán a szomszédos domb mögött leszállt.

Gyorsreagálású csapatok! – tudatosult Ervinben.

– Omega, hozzám! – kiáltotta a kapitány. – Ti pedig – fordult Vigyoriék fele – keressétek elő a gránátvetőt!

Miután az utasítást befejezte, a századosnő már szaladt is a dombgerinc felé. Ervin alig bírta tartani vele a tempót. Mire felértek a gerincre, már vízben úszott.

Hasra vágják magukat. A konveriplán tőlük alig egy kilométerre lehetett.

Hanna örült volna egy távcsőnek, bár szabad szemmel is viszonylag pontosan meg tudta határozni a távolságot.



A csapatrádión hátra szólt és megadta a célpont becsült koordinátáit.

– Túl erősen páncélozott, nem fogjuk tudni kilőni – csóválta fejét Omega.

– Kuss! – intette le a nő. – Termit gránátfüzért, hosszú sorozat! – mondta az adóvevőbe. – Felgújtjuk őket.

– Igenis, asszonyom – hangzott a rádióból a válasz.

A következő percben több tucatnyi gránát repült el a fejük fölött.

– Pontos találat! – kiáltott fel Ervin. És csakugyan a konveriplán és a környéke másodpercek alatt izzó lángtengerré vált. Fél percben sem tellett és páncélozott légiszállító hatalmas robajjal robbant apró darabjaira.

Hannáék azonban a legkevésbé sem könnyebbülhettek meg, hisz időközben leszállt két újabb gép: két óriás-konveriplán. Mindkettőjüket egy-egy szakasznyi teljes testpáncélzatot viselő katona, valamint egy-egy nehézfegyver platform hagyta el. A konveriplánok ezután gyorsan távoztak, de a csapatok és tizenhat keréken mozgó páncélozott harceszközök ottmaradtak.

– Jobb és bal szárnyon, százötven-százötven méteren álljon fel egy-egy tűzpár! – adta ki a parancsot Hanna, majd megpróbálta meghatározni az ellenség fő csapatösszevonásának pontos távolságát, hogy aztán újabb tűzcsapást rendeljen el.

Időközben az egyik nehézfegyver-platform egy fekete fémgömböt lőtt fel, vagy jó ötven méter magasra – egy radargömböt, ami aztán ott is maradt fent, a mágneses lebegtetési technikának köszönhetően.

– Egy légvédelmi platform... – csuklott el Hanna hangja.

Alig, hogy kimondta, már rezgett is a zsebdroidja.

– Kapcsolj!

Az eszköz előmászott a zsebéből és egy kékegyenruhás férfi képet vetítette ki Hanna elé.

– Marcus Hoffman, a Szabadság Föderációjának ezredese, vétel – köszönt be a katonatiszt.

– Itt Hanna Jász...

– Tudom. A következő a problémánk...

– A légvédelmi platform. Látom.

– Akkor intézze el! Amíg a platform működőképes a ranger csoport nem tudja megközelíteni magukat.

– Légicsapást kérek!

– Negatív. Túl veszélyes lenne! Egyedül kell megoldaniuk!

– Köszönöm... – morogta Hanna.

Az ezredes képe a következő pillanatban eltűnt.

A másik nehézfegyver platform elülső konténeréből időközben tucatnyi drón repült ki. A méretes fémlabdák, amelyek golyószórókkal voltak felszerelve alacsonyan szállva, bűgő hangon közelítettek a dombgerinc felé.

– Visszavonulás a vonathoz! – adta ki a parancsot Hanna, majd miután megbizonyosodott, arról hogy Ervin engedelmeskedik, felpattant és futólépésben megindult a vasúti szerelvény felé.

– De előbb nem kellene kilőni a légvédelmi állást! – szuszogta Ervin futás közben.

A következő pillanatban egy rakéta repült el felettük, a levegőbe repítve és szétszaggatva a gránátvetőt és az azt kezelőket.

Hannáék még jó kétszáz méterre voltak a vonattól, amikor a dombgerinc fölött feltűntek a drónok. Hanna azon nyomban, amint hátranézett, eldobta a pisztolyát.

– Dobd el a fegyvert! – szólt rá Ervinre.

– Hogyan?

– Nem hogyan, hanem most! – kiáltotta a nő indulatosan.

Ervin úgy tett, bármennyire is nem értette, hogy ez mire volt jó.

– Be a vonatba! – üvöltött Hanna a vonat előtt védőállást foglaló ifjú harcosokra. Azok zavartan néztek a századosnőre, illetve a mögötte vészesen közelítő drónokra. A társaság fele végül engedelmeskedett, miközben a másik fele tűz alá vette a dupla forgólégcsavaros, gömbölyű harceszközöket. A drónok ugyanabban a pillanatban nyitottak tüzet. Ugyanakkor gyorsabban és pontosabban, mint ők.

Ervin és Hanna körül csak úgy záporoztak a lövedékek, de őket egy sem találta el. Csoda? – kérdezte magától Ervin a vonatra felkapaszkodva. – Nem, dehogy csoda! A drónok azért nem lőttek ránk, mert fegyvertelenek voltunk.

Hanna becsapta maga mögött a vonat ajtaját, majd a mozdony felé vette az irányt.

– Félre! Félre! – lökdöste odébb az ablakokon át kilövdöző fiúkat. – Gerely? – kerekedett ki a tekintete az egyik fiút látva. A fiú a megbízhatatlanok között volt, tehát még aludnia kellett volna. Azonnal kikapta kezéből a gépkarabélyt. Az árva dühös tekintettel nézett rá, de nem tiltakozott.

– Kövess! – szólt hátra a századosasszony Ervinnek.

A rangidős biccentett, majd elragadta egyik társa tűzfegyverét.

Még ki sem nyílt az étkezőkocsi ajtaja, de Hanna máris tüzet nyitott. Beljebb lépve a kocsiba további sorozatokat eresztett útjára.

– Pásztázd végig őket! – utasította Ervint az étkezőasztalokon, padokon, illetve azok mellett, alatt fekvő, avagy félkábultan támaszkodó tisztek megölésére.

Ervin keze megremegett.

Hannának magának kellett megtennie. Ez azt jelentette, hogy a mészárlásra el kellett használnia az az összes lőszerét.

– Sebaj! – mondta, s ugrott, hogy felvegye az egyik halott oldalfegyverét. Ám mielőtt odaért volna fegyver dörrent, s kiáltás harsant:

– Állj, Hanna!

Kolos hadnagy volt az. Az egyik szék oldalának támaszkodott, s nagyon rosszul nézett ki. Az altatótól még most is folyt a nyála, a korábbi lövöldözés eredményeképpen pedig két nagy vérfolt is egyre terebélyesedett ingén.

Időközben Ervin fogait összeszorítva állt, s kezét fogta, amelyből – miután a hadnagy meglőtte – kiesett a gépfegyver.

– Állj át, úgy még túlélheted! – súgta Hanna a robusztus katonatisztnek.

Kolos arcán könnycseppek gördültek végig. Fejét rázta.

– Tönkretettél mindent – súgta.

– Igen! – hangzott a nő válasza. – És te segítettél ebben! A te érdemed is! Folytassuk együtt tovább! – nyújtotta ki kezét a férfi felé.

– Érdem?! – tiltakozott a férfi. – Nem, ez nem érdem! Ez áruság.

Hanna közelebb lépett.

– Még egy utolsó áldozatot meghozok érted – nyögte ki Kolos és fejéhez fordította pisztoly csövét. Ám még mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt berobbant mögötte az ablaktábla, ahogy az egy drón leadott oda egy rövidebb sorozatot.

A férfit vállon találta a lövés, ugyanakkor megmentette attól, hogy végezzen magával. Kolos elejtette a fegyvert, és a földre zuhant.

Hanna és Ervin szintén hasra vágták magukat.

– Az Úr mégsem akarja, hogy meghaljak! – kacagta Kolos. – Azt akarja, hogy együtt folytassuk! – nézett mélyen a nő szemébe.

Hanna közelebb kúszott. Az ajkuk egy pillanatra összeért.

– Sajnálom... – súgta a nő, majd az időközben magához vett pisztolyon meghúzta az elsütőbillentyűt. Kolos hadnagy agyveleje koponyaszilánkokkal vegyült sárgás-vöröses festéssel vont a közeli falat. – Sajnálom, de erre nincs időm – nyelt nagyot Hanna. Majd fel is ugrott, hogy aztán egyenest a mozdonyba siessen.

– Ez az én vonatom! Ők az én gyerekeim! – harsogta egy mély férfihang, amint belépett.

A századosnő érezte, ahogy egy pisztoly hideg fém csöve hozzáér a halántékához.

– Nem, ők az én gyerekeim! – felelte, és egy gyors mozdulattal elkapta a férfi csuklóját és kitörte.

Az őrnagy épphogy csak elüvöltötte magát, de már halott is volt – az ajtón belépő Ervin szíven lőtte.

– Végre kipukkadt – nyugtázta Hanna, majd nem törődve tovább a parancsnokkal az irányító panelhez lépett.

– Hogyan? – kérdezte Ervin.

– Semmi. Szép munka volt!

– Köszönöm, Hanna! Akkor most lelépünk?

– Ha mi elindítanánk a vonatot, ők is rögvést a levegőbe szállnának.

– Hát akkor?

– L4T1! – utasította Hanna a zsebdroidját, mire az engedelmesen előmászott. – Vasútikocsi irányító terminál. Katonai felülíró kód. Különleges vészhelyzeti protokoll! A kocka alakú gépezet az egyik lábával csatlakozott a terminálra, mire egy holografikus billentyűzet jelent meg Hanna előtt. Hanna betáplálta a kódot.

– Elektromágneses elhárítás! Maximális fokozat! – adta ki a parancsot.

Mire kiléptek a vezetőfülkéből a többiek már ott álltak és éljenezve fogadták őket.

– Győzelem! – Az összes droid kisült! – újságolták vidáman.

– Rendben, értem! – kiabálta túl őket Hanna. – Ugyanakkor még nem végeztünk! – ordította, mire a gyerekek végre elhallgattak. – Van még egy légvédelmi platformunk, amit ki kellene iktatnunk, különben végünk.

– Se rakétánk, se gránátvetőnk, a lőszer nem fogja – tárta szét kezét Vigyori.

– Ugyanakkor van robbanóanyagunk, és vannak drónjaink.

– Kiégett mikrocsipekkel.

– Hozzátok be az egyiket! – mordult rá Hanna. – És hozzátok szerelőkészletet, meg robbanóanyagot.

A fiúk úgy tettek, behoztak egyet a döglött hatvankilós fémszörnyek közül és minden fellelhető szerszámot odavittek Hannának. Aztán pedig döbbenet nézték, ahogy a századosasszony lecsavarozza a drón egyik védőlemezt, majd átköti a kábeleket és a központi vezérlést kicseréli saját zsebdroidjára.

– L4T1, a szállítmány kézbesítése előtt informáld Hoffman ezredest – adta ki Hanna a droidnak az utolsó parancsot is, majd beépítette a robbanóanyagot, és visszatette a védőlemezt. – Indulj L4T1!

Két perc múlva a droid diadalmasan átrepült a dombgerinc felől csatársorban közelítő ISZ katonák feje fölött, hogy aztán a fegyverplatform mágneses lebegtetőjét felrobbantva kivegye a radargömb alól a láthatatlan kart, ami eddig az égben tartotta. A fekete gömb a földre zuhant, és habár nem semmisült meg, de már nem is látott semmit, ami a légvédelem számára hasznos lett volna.

Hanna és az árvák a vonatablaktól hevesen tüzelve próbálták megállítani a különleges egységhez tartozó katonákat. Utóbbiak fedezékek mögé szorultak, tűzharcra kényszerültek, amiben viszont abban ők voltak a jobbak. Hanna százada egyre több halottat és sérültet veszített.

– Mi lesz már! – sóhajtott fel Ervin. Alig hogy ezt megtette, rakétaeső szántotta fel a dombgerincet, majd mintegy féltucat a Szabadság Föderációjának arany színű csillagjával ékített konveriplán jelent meg az égboton, amelyek aztán rövidesen elfordították turbólégcsavarjaikat, s leszálltak. Felszedték az árvákat: az összeset aki csak élt – tartozzanak akár a harcolókhöz, akár az elaltatottakhoz.

A gépmadarak felszálltak, s maguk mögött hagyták a véráztatta csatateret.

A föderáció katonái barátságosan mosolyogva fogadták a fiatalokat, egymásnak pedig harsányan, ötösöket bőséggel osztogatva, gratuláltak a sikeres akcióhoz és ahhoz, hogy életben maradtak.

Mennyivel másabb is ez a hadsereg, mint a miénk! – álmélkodott Ervin, miközben az egyik felcser a kezét ellátta. – Mennyivel vidámabbak, és mennyivel kedvesebbek! És én még valamikor régen hittem az otthoni propagandának.

Aztán feltűnt valami egészen érdekes az egykoron Omega névre hallgató fiatal katonának: Hanna arca ugyanolyan volt, mint eddig: se nem vidámabb, se nem szomorúbb. Ezt nem bírta nem furcsának találni. Annak ellenére sem, hogy sejtette a nő már számos hasonló esetet átélhetett.

A konveriplánok egy hatalmas gyárépület udvarán szálltak le. Ott a fegyvereiket le kellett adniuk, hogy aztán az egyik gyáracsarnok felé irányítsák őket.

– Ne féljete csak egy kis orvosi vizsgálat! – nyugtatta meg őket a kapitányuk. – Most pedig vetközzetek alsónadrágra! – mondta, mosolyt erőltetve arcára.

Az árvák – a lázadók és az egészet átalvók – valamennyien engedelmessé váltak a felszólításnak és a kijelölt fém kapu előtt libasorba álltak.

Aztán valami egészen váratlan dolog történt: a kapu mellett egy szellőzőnyíláson át, egy meztelen férfi bújt elő, majd torokhangon ordítva végig szaladt előttük. Jól látszott, hogy kopasz fején egy nagyobb pénzérményi felületen hiányzik a koponyája – be lehetett látni az agyába –, s onnan drótok lógtak ki.

A föderáció egyik katonája a férfi után rohant, de nem bírta utolérni. A menekülőt így egy másik SZF katona állította meg: fejlődéssel.

Te jó ég! – eszmélt fel Ervin.

Karvaly hangosan is kimondta, szinte világgá kiabálta:

– Szóval igazak a pletykák! A Szabadság Föderációja mikrochipet ültet a katonáik agyába, hogy aztán önálló akarattal rabszolgákat csináljon belőlük!

Az egyik SZF-es katona puskatussal hátba vágta a fiút.

– Nem kell mindenkinek chip, hogy harcoljon a szabadságért – jegyezte meg egy másik katona. – De nektek kelleni fog! – tette hozzá kacagva.

– Hanna! – fordult Ervin a nőhöz. – Szóval téged is chip segítségével irányítanak?

– Nem, engem nem – csóválta a fejét Hanna. – Én önként csinálom.

– Nem! – tiltakozott Ervin. – Tudom, hogy nem! Te jobb vagy ennél! Ellenőrizd majd csak le, ott van benned is a chip! – kiáltozta egyre elkeseredettebben, miközben az egyik katona egyre hátrébb lökdöste, majd aztán fel is lökte.

– Ostobaság! – Hanna hátat fordított és otthagya őket.

Hanna főzött magának egy kávét, majd leült az üres irodában az egyik székre. A lábát feldobta az asztalra, miközben nagyokat kortyolt a jó erős feketéből.

Ostobaság – visszhangzott a fejében. Komolyan így gondolta, de azért mégiscsak végigtapogatta fejbőrét hegeket keresve. Persze nem talált semmit sem. Felkacagott.

És mi van, ha csak azért nem találsz, mert a chip nem engedi, hogy érezd, amikor ilyesmi után keresgélsz – játszott el a gondolattal.

Elment tehát a vizesblokkhoz, ahol egy nagy tükör várta. Lassan, tincsről tincsre felemelte a haját, hogy esetleges bemetszési pontok után kutason. Már előre felvonta a szája szélét, számítva rá, hogy ezzel a módszerrel sem fog találni semmit sem. Nem is talált, csak egy ici-pici piros foltot.

Semmiség – állapította meg.

Te jobb vagy ennél! – jutottak eszébe ismét Ervin szavai. És arra jutott, hogy legbelül valóban jobb embernek érzi magát, mint amilyen.

Ha tényleg egy chip irányítana az agyamat, az valóban rengeteg mindent megmagyarázna.

– Belehülyülök ebbe! – rázta meg a fejét.

A háború senkiből sem a legjobbat hozza ki! – legyintett. Aztán elkezdett gondolkodni az életén, hogy milyen is volt annak előtte. Legnagyobb meglepetésére alig valamit sikerült összeszednie. Hosszú évek maradtak ki, amelyekkel nem sikerült elszámolnia. Tényleg egy rohadt nanochip van a fejében – tudatosult benne. A konyhába sietett, és bedugta a mikrohullámú sütőbe a fejét. – A chip hamarabb kisül, mint az agyam – gondolta, vagy inkább csak remélte.

Percek teltek el, mire valami kezdett összeállni Hanna fejében. Szerencsére talált egy üveg vodkát. Ráhúzott, attól kicsit jobban lett. Aztán elhányta magát.

A csap előtt görnyedve a fejét rázta, hogy ő milyen hülye is. Nem is volt semmiféle nanochip benne.

Bedőltem egy gyereknek – gondolta. Aztán elájult.

Kinyitotta a szemét. Bántotta a fény és szörnyen fáj a szeme. Levegőért kapkodott, felült. Most már emlékezett mindenre. Izabella volt az igazi neve, és valóban az Irgalmasság Lányai Kongregációjának volt a nővére. Aztán a Föderáció katonái elfogták és chippet ültettek az agyába. Ő lett annak utána az a renegát, aki főről-főre, szépen sorjában az összes nővérével végzett.

– Jól be lettünk palizva! – morogta Karvaly. – Maradnunk kellett volna a saját lobogónknál. A legfőbb vezérnek, úgy tűnik, mégis igaza volt.

– Fogd már be! – szólt rá Vigyori. – Vagy azt akarod, hogy amire odaérünk, az örök agyonverjenek?

– Nem tudom, az agyonverés mennyivel rosszabb a tudatom átformálásánál! – tiltakozott Karvaly.

– Ki akarod próbálni! – vágta ismét vesén az egyik SZFes katona. Az SZFes katonát viszont Ervin vágta torkon. A fegyveres kétségbeesetten, fuldokolva kapott széttört gégeporcához.

– Lázadás! – kiáltott fel a rangidős árva.

Gépkarabélytűz futott végig az árvák során: vagy féltucatnyian estek össze. A sortüzet leadó föderációs katona öntelt arcára széles mosoly ült ki.

– Ki akar itt lázadni? – kérdezte fennhangon.

– Én! – felelte a csarnokba lépve Hanna, majd azonnal fejbe lőtte a férfit, egy gépkarabéllyal, amit az előbb vett el egy katonától, akit a folyosón ölt meg.

Valamennyi ór figyelme a szőke ügynőknő felé fordult. Hanna sorban, szoros egymásutánban lőtte agyon őket. Akivel pedig nem ő végzett azokat a fiúk ölték meg. Fél percbe sem tellett, és a csarnok már az övék is volt. Tízperc múlva múlva pedig az egész gyár, az udvaron álló konvertiplánokat is beleértve.

Omega és a „C” század életben maradt árvái indulásra készen sorakoztak fel. Vigyázzba vágta magukat és tisztelegtek a Hannának, az árvák kapitányának.

**VÉGE**